

Васил Попович

В памет покойном Ј. С.

От младост до старост въпроси, решения
тревожат живота човешки;
от младост до старост мечти и стремления,
безсмислица, страсти глупешки...

Стига, човече!

Заспи, о душе, спокой се!

Отегна веч тялото в мъки и стражби,
насити се с мирски пощевки;
зимата налегна, погинват надежди,
напрасно и късно е веке!

Стига, човече!

Заспи, о душе, спокой се!

Студено й наокол и мрак неприятен,
чело ти от пот се обляло,
глава ти е сива от скрежа омразен,
сърце ти се й веч вледенило.

Стига, човече!

Заспи, о душе, спокой се!

Възпри се, философе, труженик вечен,
задачата й трудна и несбъдна;
махни по-добре размишления празни,
часът приближава, веч мръква.

Стига, човече!

Заспи, о душе, спокой се!

Не теб е остало света да оправяш,
да връщаш годините злати;
и с сълзи горчиви ти л' ще лекуваш
дълбоки му гнусави рани?!

Стига, човече!

Заспи, о душе, спокой се!

Под кръста могилен е краят на всичко,
под него се струпват редовно:
богатство, свобода и щастие човешко,
под него й решение тревожно.

Стига, човече!

Заспи, о душе, спокой се!

Време е, звонът веч дрънна наречен,
минута напред ил подир –
все толкоз: побързай под камък надгробен,
глава си склони и в мире речи:

Стига, човече!

Заспи, о душе, спокой се!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Николай Аретов

Публикация

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С. 2000, ISBN 954-533-030-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7391>]